

Némó

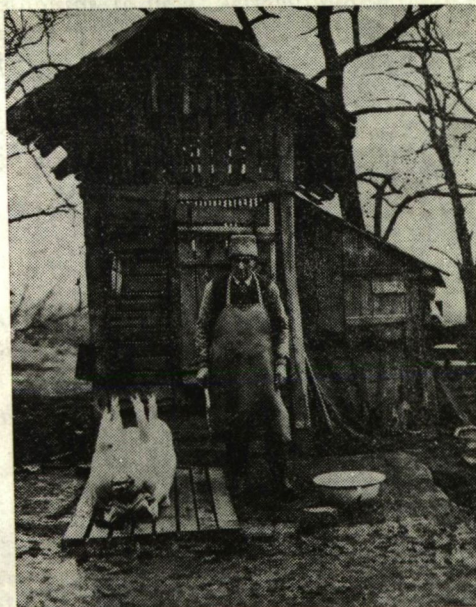
Leereszkedik a mélybe, felszáll a földalattira és megtapogatja földtelenített tőzgyökereit. Hol Pesten megy két megállót, hol New Yorkban ötöt, kijön a Pennsylvania Station-nél és aztán mégis a Nyugati Pályaudvarról megy Szegedre. Meg akarja látogatni nagybátyját, a Dóm előtti téren furikázó fényt. Rokoni érzések nem hordozzák ugyan, de a kíváncsiság olykor, az állatkerten kívül, rokonokhoz is elviszi: szabadon bámulhat meg idegeneket vécéremenés és aranyköpések között. A gyerekekre szeretne olykor cinkosan tekinteni, de látja, szempillantásuk már arcuk mimikájához igazodik, miközben Dr. Jekyll és Mr. Hyde egymással feleselni kezd a pubertáskor stróbfényes mozgólépcsőjén. „Az ártatlanság”, gondolja Némó, míg erre vagy arra a kisfiúra réved, „a benső kommunikáció skizofrén monológjaiból áll: a doktor és az úr még nem tudja, hogy egy házban lakik és áldozik.” A rokonlátogatások olykor felbőszítik, meg akarja nézni igazi rokonait, felül egy gépre, ha nem Ferihegyen, akkor Münchenben, Orlyban vagy a Kennedy Repülőtéren és elszárgul Siennába, ahol a fehér és fekete márványkövekből rakott templomot, a yin és yan még a kereszténységen is átütő manifesztációját — ó boldog reneszánsz ártatlanság — szívére öleli, belebújik a kövekbe és elszáll a legelső harangszóban: rezgő por és melódia vogymuk. Mindez kora reggel történik, szabadságon, munkába menés közben. Mire megérkezik a munkahelyére, már talán a vadakat is meglátogatta Újguinea fennsíkján és belekóstolt a legutóbb nyomaveszett amerikai etnológus finomra pácolt nyakszirtjébe. „Az utolsó harapások ezek”, gondolja borúsán. „Nemcsak a Nyugat végnapjai ezek, hanem az égtájaké is. Kit érdekel a kétésfél ezer éves Partenon, mikor tizenötezer éves rítusok láthatatlan fűszoknyái omladoznak a radarsugártól fekélyes fényben.” Mire belép az irodába és kalapját a fogasra akasztja, már gerincét szinte öntudatlan bizsergetik a szabadság képei, és amikor a gépirókisszonyra biccent — „már megint más van itt máshol vagyok” — mosolyából nem is érezheti a szeretője öleléséből még álmatagon bontakozó leány Buddha udvariasságát a badarul csaccsogó pantha rei iránt.

ál lom

zsigabácsi a bálteremben forgatta a köpönyegét
időnként lonci volt a kurva harisnyakötőben
időnként albert a fogtechnikus
szájából patakzott egy eladdig feltérképezetlen óceán
és könnyörületesebb kakasok lábikraszagú
vitrioljában mosta az egyház szennyeseit
míg a hatházi hajdúk csuklójában
enyhe robbanásokkal ébredtek a violák
kerengtek a teringették
teregették elavult keringőiket
márványmontázsban élődző kutak
avagy kutyák voltak nem lehetett jól látni
innen, ahol túl is vagyunk a dunán
a múlt idő pántlikás kazamattáiban

egérítmény

a mauzóleum mindenhova beférkőzik
mindent megrág megemészti átment
a jövőben már mindig múlt idő
mindenütt ott a szaros nyoma
de csak kevesen érzik itt undorodni kell
az apró mohóságok apoteózisán



Pál Sándor (Székkutas, 1988)